

JOAN

Salpebrat m'agrades més. I mira que abans de posar-m'hi no n'hauria donat res. Les galtes han sortit generoses. En canvi, de morro, ben poca cosa, i d'això sí que en tenies! I les orelles! Valga'm Déu, els pèls que hi arribaves a tenir. Petites i farcides de cera. Per això no escoltaves. La papada, prominent. Es nota que estaves ben alimentat. De cansalada en vaig sobrada. Què en faré de tanta xulla? N'hauré de fer rostes. Que bones! Ben torradetes i amb una mica de bitxo. I força pebre. Salat, m'agrades més. Una vida insípida no és vida. Tot tu eres fat. M'ha sorprès el fetge, esperava trobar-me'l ben desfet i l'he tret d'una sola peça. I dels ronyons n'he fet uns daus esplèndids. I això que sempre et queixaves que et feien mal, com dels budells. No m'estranya! Quina pudor d'all! Però elàstics i resistents. Hi he pogut embotir uns paltrucs immensos.

Diuen que el cos és el reflex de l'ànima. No hi estic d'acord. A l'olla feies bona olor, i un esperit ressec no hauria de deixar anar tota aquesta substància. Temia haver-te de llençar tot per agre. Aigua bruta. La teva suor, àcida, corrosiva com tu. Sang fosca, i la bilis, negra; el teu mal humor. I és que en cru, no se n'aprofitava res, ni salpebrat.

—Bon dia, Maria. Posa'm quatre lliures de cigrons. I te'n queda d'aquell bull especial de l'altre dia?

—Sí, però aquest que veus és tot el que tinc. I no sé si en tornaré a tenir, el proveïdor ha desaparegut.

—Doncs ja me'n pots posar dues terces, el meu home el devora.

PERE CALDES